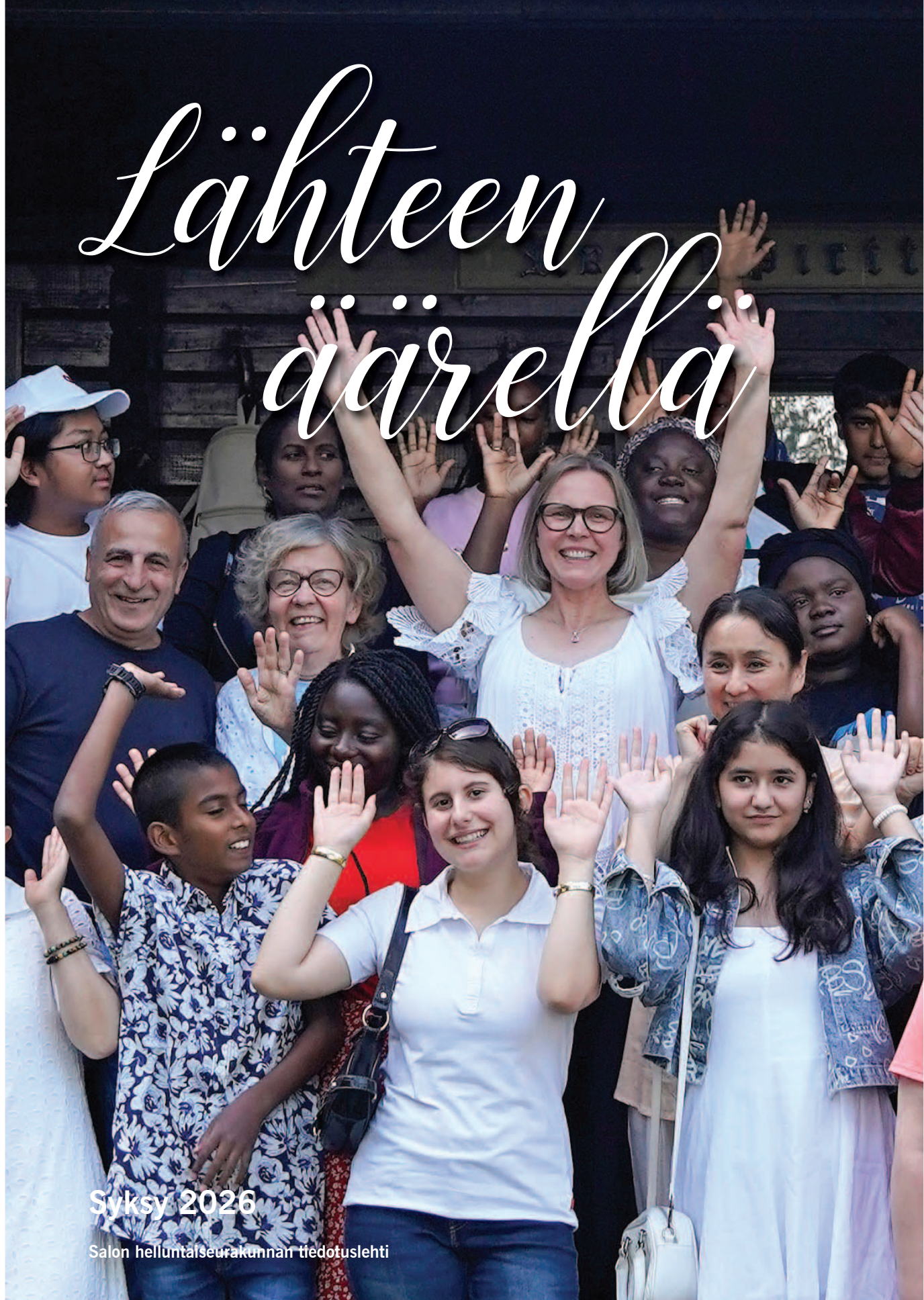

Lähteen äärellä

Syksy 2026

Salon helluntai-seurakunnan tiedotuslehti

Jumala antaa kasvun

Tuula Suominen

Kesä on hiljalleen väistymässä. Aamujen viileys muistuttaa syksyn lähestymisestä, ja pellot, puutarhat sekä metsät tarjoavat sadon, jonka kasvua on saatu seurata keväästä asti.

Raamatussa sadonkorjuun aika on ennen kaikkea kiitoksen aikaa. Jo Vanhan testamentin aikana kansaa kehoitettiin kiittämään Jumalaa maan antimista ja muistamaan, että kasvu ei ole yksin ihmisen työn tulosta. Ihminen voi kylvää ja hoitaa, mutta viime kädessä Jumala antaa kasvun.

Uuden Testamentin puolella Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala antoi kasvun” (1. Kor. 3:6). Paavali oli tuonut Korintin kaupunkiin evankeliumin eli hän oli ikään kuin istuttanut siemenen. Hänen jälkeensä Apollos opetti ja vahvasti uskovia, siis kasteli istutusta. Kumpikaan ei kuitenkaan voinut saada uskoa kasvamaan ihmisten sydämissä. Sen teki Jumala.

Luonnon vuodenaikojen vaihtuminen kertoo myös siitä, että elämässä kaikella on oma aikansa. Saarnajan kirjan tutut sanat puhuttelevat edelleen: ”Kaikella on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla” (Saarn. 3:1). Kesän vaihtuminen syksyyn muistuttaa, että muutokset kuuluvat elämään. On kasvun aikoja, työn aikoja, levon aikoja ja uuden odottamisen aikoja. Jumala kulkee mukana niistä jokaisessa.

Sadonkorjuu kertoo myös Jumalan uskollisuudesta sukupolvesta toiseen. Jo vedenpaisumuksen jälkeen Jumala lupasi: ”Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylväminen eikä leikkaaminen, ei vilu eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivä eikä yö” (1. Moos. 8:22). Vuodenaikojen jatkuva kierto muistuttaa siitä, että Jumalan lupaukset kantavat muuttuvissakin olosuhteissa.

Syksy on myös hyvää aikaa pysähtyä tarkastelemaan oman elämän kasvua ja satoa. Jeesus puhui usein hedelmän kantamisesta vertauskuvana ihmisen elämästä: ”Hyvä puu tekee hyviä hedelmiä” (Matt. 7:17). Todelinen sato ei näy vain pelloilla, vaan myös rakkaudessa, armollisuudessa, uskollisuudessa ja hyvissä teoissa. Näitä Paavali kutsuu Hengen hedelmiksi: ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22–23). Voimme ihmisinä pinnistellä, mutta Jumala antaa kasvun.

Vaikka syksy merkitsee luonnossa kasvukauden päättymistä, hengellisessä elämässä se ei ole vain luopumisen aikaa. Korjatun sadon jälkeen maa valmistautuu uuteen kevääseen. Samoin Jumalan lupaukset kantavat yli vuodenaikojen ja elämän muutosten. Profeetta Jesaja rohkaisee: ”Mutta Herraan luottavat saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat” (Jes. 40:31).

Kun kesä kääntyy syksyyn, Raamatun sanoma on ajankohtainen ja lohdullinen: pysähdy kiittämään, tunnista saamasi siunaukset, iloitse kasvun hedelmistä ja luota siihen, että Jumala pitää huolen myös tulevista päivistä. Sadonkorjuun aika muistuttaa, että jokainen päivä ja vuodenaika on lahja, ja jokaisen lahjan takana on antaja.

”Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, iäti kestää hänen armonsa” (Ps. 136:1).

Daavidin luolarukous

Missä sinä rukoilet? Oletko koskaan rukoillut luolassa? Daavid on rukoillut luolassa todellisessa hädässä. ”Daavidin mietepsalmi. Daavidin rukous hänen ollessaan luolassa” (Ps. 142: 1). Jos Daavid olisi rukoillut yhtä hanakasti palatsissa asuessaan, hänen asiansa olisivat olleet paremmin. Kuninkaana ollessaan, hän nousi illalla vuoteestaan, katseli alas talonsa katolta ja lankesi kiusaukseen. Jos hän olisi katsellut kohti taivasta ja rukoillut sydämestään Jumalaa, hän ei ehkä koskaan olisi syyllistynyt tuohon vakavaan syntiin, joka tahrasi koko hänen luonteensa.

On lohdullista tietää, että Jumala kuulee rukouksemme maalla, merellä ja meren allakin, kuten Raamatun Joonan kohdalla kävi. ”Daavidin rukous hänen ollessaan luolassa” – kuvaa meille jotain ahdasta, vaikeaa, ahdistavaa kohtaa elämänpolun varrella.

Meidän Jumalamme on yhtä lailla vuorilla ja laaksoissa, avaralla ja luolissa. Hän kuuli tottelematonta profeetta Joonaa. ”Minä vajosin alas vuorten perustuksiin asti, maan salvat sulkeutuivat ylitseni aini-aaksi. Mutta sinä nostit minut elävänä haudasta, Herra, minun Jumalani” (Joon. 2: 7). On rohkaisevaa tietää, että missä ikinä työskentelemme, sairastamme tai kärsimme, voimme aina rukoilla. Jumala kuulee ja kuuntelee. Ei ole paikkaa, johon meidät voitaisiin karkottaa, niin ettei Jumala olisi lähellämme.

Luolat ovat kuulleet sydämestä nousevat aidoimmat rukoukset. Jotkut linnut laulavat kauneimmin häkissä ja jotkut Jumalan lapset kukoistavat kirkkaimmin pimeydessä. Edellisen kotimme lähellä asui luterilaisen kirkon pappi Reijo Ahteela, joka nelirajahalvaantui juuri eläkkeelle jäätyään. Pian tuon traagisen tapahtuman jälkeen hän välitti somessa postauksen ”Koska vaan voi sattua, mitä tahansa hyvää!”. Tunsimme Reijon

ennen ja jälkeen halvaantumisen. Hänen läsnäolossaan aisti aidosti, että hänen ”luolansa” sai hänet entistä enemmän loistamaan Jeesusta. Joku on sanonut, että elämän vaikeudet joko katkeroittaa tai vahvistaa meitä riippuen siitä, miten suhtaudumme niihin.

Meidän elämässämme oli kaikkein pimein ajanjakso, kun elimme nuoren lapsiperheen arkea. Eräs henkilö kiusasi meitä ja hankaloitti elämäämme. Omat voimamme olivat aivan loppu. Turvauduimme Jumalan sanaan. Ei ole hetkeä päivällä eikä yöllä, jolloin Jumalan valtaistuini olisi ulottumattomissa. On yksi, joka ymmärtää sinua sinun ”luolassasi”.

Ehkä olet uupunut, monin tavoin kiusattu, väärinymmärretty, hyväksikäytetty tai hylätty ihmisten taholta. Koet Daavidin tavoin: ”Minun henkeni näantyy, mutta sinä tunnet polkuni. Tielle, jota kuljen, on viritetty ansa minua varten” (Ps. 142: 4). Me tarrauduimme tuskassamme Psalmin 143 sanoihin ”Sinuun minä turvaan. Pelasta minut vihollisteni käsistä. Virvoita minua nimesi tähden”. Tuli päivä, kun Jumala nosti meidät tuosta ”luolasta”. Haluamme rohkaista sinua elämäsi vaikeuksien keskellä Psalmin sanoin ”Odota Herraa. Ole luja, ja olkoon sydämesi rohkea. Odota Herraa” (Ps. 27: 14).

Annukka ja Tommi Suonpää

pastoripariskunta

Miksi kilvoittelemme?

Katja Grönstrand

Miksi me kilvoittelemme? Tämä on ajatus, joka on ollut viime aikoina paljon mielessäni. Mutta tämä ei kuitenkaan ole useinkaan se kysymys, jonka ääreen pysähdymme.

Hyvin usein katsomme ja kyselemme, mitä tuo toinen oikein luulee tekevänsä. Näkevätkö ihmiset minut? Näkevätkö he, miten paljon minä teen kaikkea? Miten voisin menestyä? Miten voisin edetä urallani? Miten voisin saavuttaa sen, mitä tavoittelen? Kaikki nämä ovat hyviä kysymyksiä ja pohdintoja, kun puhumme esimerkiksi maallisesta työstä. Eikö se niin ole, että hyvin tehdystä työstä kuuluu saada kiitosta, ja että työssä on luonnollista haluta kehittyä ja saavuttaa asioita? Myös Jumalan seurakunnassa tehdään paljon työtä. Totta kai me joskus odotamme, että saamme kiitosta hyvin tehdystä työstä, eikä siinä ole mitään väärää.

Mutta Jumalan seurakunta ei kuitenkaan ole paikka, jossa meidän tulisi etsiä omaa kiitostamme, saavutuksiamme tai menestystämme. Vaan kaiken, mitä me teemme, tulisi tuottaa kunniaa. Kenelle? No, Jumalalle tietenkin. Ja juuri tästä pääsen niihin kysymyksiin, joita olen viime aikoina paljon miettinyt ja jotka haluan jättää myös meidän kaikkien pohdittaviksi.

Miksi me olemme täällä? Miksi Jeesus kutsui meidät seuraamaan itseään? Mitä varten olemme seurakunta? Minulla on ollut näihin kysymyksiin liittyen paljon ajatuksia ja myös murhetta. Ei siksi, että haluaisin osoittaa ketään sormella, vaan siksi, että olen joutunut kysymään näitä ennen kaikkea itseltäni:

Olenko minä muistanut, miksi Jeesus minut kutsui? Me puhumme paljon seurakunnassa siitä, kuka tekee mitäkin, kuka saa johtaa, kuka saa puhua, kuka saa

jonkin paikan, kuka on oikeassa ja miten asioita pitäisi tehdä. On tärkeää, että ihmisiä kohdellaan oikein. On tärkeää, että jokainen saa tulla nähdyksi ja kuuluksi. Mutta joskus meidän täytyy pysähtyä ja kysyä: Mitä tapahtuu, jos katseemme kiinnittyy niin paljon toisiimme, ettemme enää katso Jeesukseen? Mitä tapahtuu, jos käytämme niin paljon energiaa keskinäiseen taisteluun, että unohdamme ihmiset, jotka ovat seurakunnan ulkopuolella? Samaan aikaan ympärillämme ihmiset kärsivät. Ihmiset sairastuvat. Ihmisiä kuolee. Nuoria joutuu huumeiden orjiksi. Perheitä hajoo. Ihmiset ovat yksinäisiä ja ilman toivoa. Ja niin monet eivät vielä tunne Jeesusta.

Juuri heidän luokseen Jeesus lähetti meidät. Kun tätä ajattelen, mieleeni tulevat Jeesuksen opetuslapset. Markuksen evankeliumissa kerrotaan, kuinka Jeesuksen opetuslapset keskustelivat keskenään siitä, kuka heistä oli suurin. He olivat Jeesuksen kanssa. He olivat nähneet hänen ihmeensä ja kuulleet hänen opetuksensa. He olivat itse saaneet kutsun seurata häntä. Ja silti heidän katseensa oli kääntynyt toisiinsa.

Kuka on suurin? Jeesus vastasi: ”Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, hänen on oltava viimeinen kaikista ja kaikkien palvelija” (Mark. 9:35). Ehkä meidän ei aina tarvitse kysyä: ”Mikä on minun paikkani?” Vaan: ”Ketä minä voin palvella?” Ehkä meidän ei tarvitse kysyä: ”Miten minä saan enemmän näkyvyyttä?” Vaan: ”Miten Jeesus voisi näkyä enemmän minun kauttani?” Näissä kahdessa kysymyksessä on aika suuri ero.

Jeesus lähetti meidät maailmaan. Meidän kuuluu mennä ihmisten keskelle. Meidän kuuluu kohdata ihmisiä, rakastaa heitä ja viedä evankeliumia eteenpäin. Mutta kun menemme maailmaan, meidän täytyy kysyä: Mikä ohjaa minua siellä? Maailman mielipide? Maailman arvot? Vai Jumalan Sana? Me emme voi olla

niin erillämme maailmasta, ettemme koskaan kohtaa sitä. Jeesus ei kutsunut meitä piiloutumaan ihmisiltä. Mutta emme myöskään saa olla niin kiinni maailman ajattelussa, että alamme unohtaa, mitä Jumala sanoo.

Meidät on lähetetty maailmaan, mutta meidän juuremme täytyy olla Jumalan Sanassa. Kun menemme maailmaan, meidän täytyy tietää, mikä meitä ohjaa. Meidän täytyy tuntea Jumalan Sanaa. Meidän täytyy palata Sanaan. Ja meidän täytyy olla valmiita siihen, että Jumalan Sana saa myös korjata meidän omia ajatuksiamme silloin, kun siihen on tarvetta. Me emme voi mennä maailmaan niin, että maailma alkaa määrittää sen, mikä on meille totta. Meidän täytyy mennä maailmaan niin, että Jumalan Sana määrittää sen, miten me siellä elämme.

Muistammeko vielä säännöt? Tähän liittyy yksi kuva, joka on pyörinyt mielessäni. Ajattelen lapsilaumaa, joka pelaa yhdessä peliä. Peli on käynnissä, mutta yhtäkkiä lapset unohtavat koko pelin tarkoituksen ja alkavat tapella keskenään. ”Minä olen oikeassa!” ”Minun paikkani!” ”Minä saan päättää!” ”Sinä et saa!” Ja silloin tuomari puhalttaa pilliin. Piiiiiip! Kaikki pysähtyvät. Ja tuomari sanoo: ”Hei. Muistakaa peli. Muistakaa säännöt.” Minusta tuntuu, että meidänkin pitäisi joskus pysähtyä kuulemaan tuo pilli.

Muistammeko me vielä säännöt? Muistammeko me Jumalan Sanan? Muistammeko me, miksi olemme täällä? Muistammeko me, mihin Jeesus meidät kutsui? Jeesus sanoi: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni” (Matt. 28:19).

Hän kutsui meidät menemään. Rakastamaan. Palvelemaan. Kertomaan hänestä. Ei rakentamaan omaa nimeämme. Ei taistelemaan siitä, kuka on suurin. Vaan rakentamaan Jumalan valtakuntaa.

Kilvoittelenko minä vai kilpailenko minä? Ehkä tässä onkin yksi tärkeimmistä kysymyksistä. Kilvoittelenko minä Jeesuksen seuraamisessa – vai kilpailenko minä ihmisten kanssa? Tavoittelenko minä Jeesusta – vai omaa asemaani? Haluanko minä, että minut nähdään – vai että Jeesus nähdään? Ja vielä yksi kysymys: Olenko minä niin keskittynyt siihen, mitä seurakunnan sisällä tapahtuu, että olen unohtanut ihmiset seurakunnan ulkopuolella?

Meidän ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat Jeesusta. Siksi meidän kilvoittelumme ei voi olla vain sitä, että yritämme olla hyviä seurakuntalaisia. Jeesus kutsui meidät seuraamaan. Jeesus kutsui meidät palvelemaan. Jeesus kutsui meidät menemään. Ja samalla hän kutsuu meitä pysymään hänessä ja hänen Sanassaan. Hebrealaiskirjeessä sanotaan: ”Juoskaamme kestävinä meille määrätty kilpailu, silmät luotuina Jeesukseen” (Hepr. 12:1–2).

Siinä on ehkä meidän kilvoittelumme ydin. Silmät Jeesukseen. Jalat maailmaan. Juuret Jumalan Sanassa. Sydän valmiina palvelemaan. Ehkä meidän kaikkien on joskus hyvä antaa Pyhän Hengen puhalttaa pilliin. Pysähtyä. Katsoa omaa sydäntämme ja kysyä: ”Herra, olenko minä vielä valmis palvelemaan?” ”Olenko minä valmis menemään?” ”Ovatko minun juureni edelleen sinun Sanassasi?”

”Kenen kunniaa minä oikeastaan etsin?” Meidät on kutsuttu kilvoittelemaan, mutta ei toisiamme vastaan. Meidät on kutsuttu seuraamaan Jeesusta. Meidät on kutsuttu palvelemaan. Meidät on kutsuttu menemään niiden luokse, jotka tarvitsevat toivoa. Ja kaiken keskellä meidän tulee muistaa, kenelle kunnia kuuluu. Ei minulle. Ei meille. Vaan Jumalalle.

Eero Ketola

Hannu opetti poikia onkimaan tai oikeastaan pujottamaan madon koukkuun.

Josephine johtaa lapsia kohti rantaa. Aurinko paah-
taa ja haarapääskyjen poikasten lentävät ympärillä.
Pojat varustautuvat ongintaan. Kaksi muuta pajaa
kokoontuu tekemään musiikkia ja leipomaan
muffinsseja. Meneillään on kesäleiri Leirisalossa.
Pieni tyttö juoksee luokseni. - Muistatko kun viime
kesänä nostimme maahan pudonneet linnunpoi-
kasen takaisin pesään.

Josephine Chiza on eräs leirin ohjaajista. Hän muutti
Saloon Mikkelistä. - Olin kesäisin Mikkelin hellun-
taiseurakunnan kesäleireillä. Muutin Saloon viime
vuonna. Nyt olen ensimmäistä kertaa täällä Salossa
leirillä. Leirillä on hyvä tapa opettaa Jumalasta koska
lapsilla on täällä intoa ja halua kuunnella. Kenelläkään
ei ole tylsää.

Josephine Chiza ja Livia Livonen. Keskellä Riina Ruutikainen.
Hän valmisti ryhmäläistensä kanssa suussa sulavia muffinsseja.

Chanuka Wewale on ollut yhdeksän vuotta leirien
ohjaajana. - Ensimmäisen kerran olin leirillä viisitois-
tavuotiaana. Samalla kertaa olin leiriläinen ja isoinen.
Nyt minulla on vastuulla iltanuotioiden ohjelman
suunnittelemine Johanneksen kanssa. Kotimassani
Sri Lankassa ei ollut tällaisia lastenleirejä. Sukulaiseni
ovat pyytäneet minua joskus myös järjestämään lasten
leirin Sri Lankassa. Tämä kyllä kiinnostaa minua.

Svetoslav Popov opettaa isojen raamiksessa mielen-
kiintoisesti Raamatun luotettavuudesta - Tärkeimpänä
opetuksessani on, että tärkein asia on tuntea henkilö-
kohtaisesti Jumala. Hän on aina lähelle meitä ja antaa
meille turvallisen elämän. Hän on kuin paimen, joka
on aina lähellä lampaita suojelemaan ja ohjaamassa.

Liida ja Lauri kommentoivat päättynyttä leiriä.

Liida. - Oli ilo olla järjestämässä leiriä. Meitä oli inno-
kas ja sitoutunut porukka. Vastuut jakautuvat muka-
vasti. On palkitsevaa nähdä, kun lapset alun jännityksen
jälkeen rohkaistuvat ja uusia kavereita löytyy.

Lauri. - Erityisesti tällä leirillä jäi mieleen Svetoslavin
havainnollinen opetus tieteeseen ja arkeologiaan liittyen,
kuinka Jumalan kädenjälki näkyy sekä luomakunnassa
että historiassa. Hänen opetukset antoivat varmasti
lapsille ja nuorille eväitä kohdata koulumaailman ateis-
tista opetusta.

Lauri poikien kanssa musiikkipajassa.

Pienten raamiksissa opetti Virpi Kakko. Liida ja
Lauri Kaivosoja olivat 7. - 9. elokuuta järjestetyn leirin
johtajina. Pääemäntänä toimi jälleen Tuula Suomi-
nen. Leiriläisiä oli 22, ohjaajia ja isoisia 9. Koko leirin
vahvuus oli 50 henkilöä.

Svetoslav opetti Raamatun luotettavuudesta ja sen suhteesta
tieteeseen ja historiaan.

Chanuka ja Johannes Malinen olivat leirin ohjaajia.

Liida Kaivosoja.

Lähteen äärellä, syksy 2026

Sephora Nuberon Japanissa

Sephora Nuberon oli kymmenen päivää 26.6.-6.7. Japanissa, Kiotossa lyhytaikaisessa kesäprojektissa. Tiimiin kuului Suomesta kuusi nuorta. Sephoralle matka oli yli kahdenkymmen vuoden odotuksen täyttymys. Odottaessaan hän oli opiskellut japanin kieltä. - Osallistuimme evankelisointiin Kiotossa, Kamogawa- joen varrella. Siellä tapasimme myös korealaisia kristittyjä, jotka lauloivat ylistyslauluja.

Tiimi auttoi japanilaista pastoria ja hänen perhettään. - Olimme muun muassa töissä pastorin sisäpihalla. Poistimme rikkaruohot ja istutimme kauniita kukkasia. Jumalanpalveluksien jälkeen seurakuntalaiset kokoontuvat puutarhaan. Sinne kerääntyy usein myös pienryhmiä. Pastorin naapurit kyselivät meistä. Hän kertoi, että olemme tulleet Suomesta saakka Japaniin auttamaan hänen työssään. Naapurit olivat ihmeissään, että niin kaukaa tullaan heidän kotinsa lähelle.

Ryhmä oli Japanissa lähettien Taneli ja Rie Sini-virran ohjauksessa. Nimenä aktiossa oli The Legacy Projekt 2026, joka toimii yhteistyössä Fidan kanssa.

Sephora sai japanilaiselta uskovalta lahjaksi tyypillisen Yukata-vaatteen, jota koristaa obi- vyö.

Bulgarian vaatekeräys päättyi

Eero Ketola, Heidi Popova ja Svetoslav Popov

Seurakuntamme on vuosia ollut mukana Bulgariassa, romaniyhteisössä tehtävässä työssä. Olemme lähettäneet Svetoslav Popovin kautta Bulgariaan käytettyjä vaatteita, joiden avulla kristillinen yhteistyöjärjestö Bulgarian Aid Mission on tukenut romaninuorten koulutusta ja työllistämistä. Nyt järjestön varastot ovat täynnä ja logistiikkakustannukset kasvaneet, joten heillä ei ole mahdollisuutta noutaa lisää tavaraa Suomesta.

Svetoslav jatkaa kuitenkin tavaran kierrätystä Uusipesula-seurakunnan kirpputorien kautta. Tuotto ohjautuu vähävaraisten ruoka-apuun, joten tähän tarkoitukseen voi edelleen lahjoittaa ehjää ja puhdasta tavaraa.

Uusipesula-seurakunta teki myös useita vuosia työtä Bulgarian Sofian romanilähiössä, jossa lapset tarvitsevat apua ja tukea koulunkäyntiin. Vie minut kouluun -läksykerhon tuloksena moni on voinut jatkaa opintietä aina yliopistoon saakka ja muutamat ovat perustaneet pienimuotoista liiketoimintaa. Vähävaraisiin lapsiin ja nuoriin panostaminen todella kannattaa!

Seurakunnan tilit

SALON HELLUNTAIHERÄTYS RY

Seurakunta ja lähetystyö	FI96 2071 1800 0655 81	viite Srk. 2202 Lähetystyö 3308
Rakennustyö	FI43 2071 2000 1501 81	viite 1106
Sosiaalinen työ	FI71 1777 3000 0028 35	viite 6606
Kirjanmyynti	FI64 2071 1800 0321 10	
Nuorisosaasto	FI74 2071 1800 0763 56	
Venäjänkielinen työ	FI36 1135 3000 3193 27	

Lähteen
äärellä

Syksy 2026

Päätoimittaja: Eero Ketola

Toimittajat: Tuula Suominen, Annukka ja Tommi Suonpää
Kuvat: Eero Ketola

Ulkoasu ja paino: Painovirjamo, Salo 2026
61. vuosikerta
ISSN 2737-3002

Eeron haastattelussa

Linnea Kopra

1. Kerro jotain itsestäsi

Synnyin Salossa seitsenhenkiseen perheeseen. Avioituin Teuvo Kopran kanssa vuonna 1963. Vuonna 1965 syntyi Niina -tyttäreemme. Kymmenen vuoden ikäisenä, vuonna 1954 menin seurakuntamme ensimmäiseen Leirisalossa järjestettyyn kesäleiriin. Silloin leirialueella ei ollut kuin ruokakatos. Leiriläiset ja ohjaajat yöpyivät teltoissa. Viikon kestäneen leirin hengellinen anti oli hyvä. Leirillä annoin elämäni Jeesukselle. Se oli päätös seurata Jeesusta elämäni loppuun asti. Leireillä koettu Pyhän Hengen täyteys ja väkevät rukouskokoukset antoivat uutta voimaa mennä eteenpäin. Liike-elämän keskeltä Jumala kutsui minut ja Teuvon hengelliseen työhön kolmenkymmenen vuoden ikäisinä. Suomessa palvelimme eri seurakunnissa noin 20 vuotta. Lähetystyössä olimme Afrikassa, Tansaniassa kahdeksan vuotta.

2. Mitä seurakunta sinulle merkitsee?

Seurakunta on minulle hengellinen koti ja kasvupaikka. Olen arvostanut seurakuntaa nuoruudestani saakka.

3. Mitä vapaaehtoistyötä teet seurakunnassa?

Ruokakassien jakamisessa olen saanut palvella jo monta vuotta. Vien myös ehtoollista seurakunnan vanhuksille.

4. Lempijakeesi Raamatussa?

Psalmi 73:28 ”Mutta minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi”.

5. Minkälaisia harrastuksia sinulla on?

Pidän tärkeänä hoitaa omaa kuntoani. Käyn viikoittain jumpassa, kuntosalilla ja uimahallilla. Voimien mukaan lenkkeilen. Harrastan posliinin maalausta.

6. Minkälaisia tulevaisuuden suunnitelmia sinulla on?

Kutsu, jonka Jumala antoi valtakuntansa työhön, on edelleen voimassa. Haluan palvella voimieni ja mahdollisuuksieni mukaan.

Jumalan armo

Niin suuri on salaisuus
Armostaan mahdollisuus
syntiselle ihmiselle
uudelle elämälle
Hän antaa voiman
armonsä tuoman
Ei ihminen ansaita voi
Jeesuksen veri toi
Uuden elämän voiman
Anteeksiannon varman
Lahjavanhurskauden
Jumalalle täyden
Siitä nyt kiitämme
Jumalaamme ylistämme
Miten suuri ja ihmeellinen
Kaikkivaltias kirkkauden.

Sinikka Opas 17.8.2025

Tervehdys Hanoista

Kohta on vuosi vierähtänyt tässä kauniissa Aasian maassa. Kiitos teille ystävät kaikesta tuesta matkan varrella. Kieltäkin me jo ymmärrämme huomattavasti paremmin. Meillä on vielä edessä tammikuulle asti päätoimista opiskelua. Samalla kuitenkin valmistaudumme ottamaan Starfish kahvilan nimiimme.

Kahvila on jo nyt avoimesti kristillinen. Tarkoituksena on avata kahvilassa englannin, ranskan, ja vietnam kielen keskustelukursseja. Sitä toivovat asiakkaat voivat kahvilasta siirtyä kahvilan toiseen kerrokseen, jossa on tilat sitä varten. Tuon toiminnan piirissä aiomme myös tuoda esille evankeliumia. Tiloissa aiotaan järjestää myös osa tiimimme opetuslapskursseista sekä mahdollisesti alfakursseja ja ranskankielisiä kokouksia, jotka jo aloitimme kansainvälisessä seurakunnassa. Kiitos, kun muistatte tätä rukouksin. Kahvilan siirrossa on paljon byrokratiaa ja meidän pitää palkata lakimies.

Intian Dehra Dunissa toimii slummikoulu Child of Grace, jonka toimintaa olemme avustaneet. Muistakaa

matkaa sinne marraskuussa jHs. Mahdollisesti saamme vietnamilaisia uskovia mukaan.

Siunaavin terveisin Hanoista, Mikko ja Marie Laure

SEURAKUNTAUUTISIA

Säännölliset tilaisuudet

Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11. Kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina on ehtoollinen ja asiakokous. Kuukauden kolmas sunnuntai on lähetyspäivä. Yhteyskahvio on kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina.

Rukoustilaisuudet tiistaisin klo 18.30, perjantaisin ja sunnuntaisin klo 10. Rukousviikko alkaa kuukauden viimeisenä sunnuntaina jatkuen seuraavan viikon lauantaihin. Tilaisuudet ovat sillä viikolla joka päivä klo 10 ja klo 18.30.

Ruokakassien jako ja hartaus klo 15 joka toinen torstai seuraavina päivinä: 3.9., 24.9., 8.10., 22.10., 5.11., 19.11., 19.11., 3.12. ja 17.12.

Missiokahvila on torstaisin klo 15-18 Helsingintie 14:sta. Seurakuntamme vastuu kuukauden viimeisenä torstaina.

Monikulttuurisuus. Jumalanpalveluksissa klo 11 on tulkkaus englanniksi ja venäjäksi. Sunnuntaisin on klo 15 on venäjänkielinen tilaisuus (ei kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina). Kuukauden viimeisenä sunnuntaina klo 15 International Fellowship.

Lapset ja nuoret

Pyhäkoulu kuukauden 1. ja 3. sunnuntai.

Nuortenilta on perjantaisin klo 19

Toimintatorstait

Puuhaillat

Lauantai-ilta varkeille, joka toinen lauantai klo 18 Vapaaseurakunnassa osoitteessa Perniöntie 13.

Leirit

Nuorten leiri 13. – 15.11. Leirisalossa. Tarkoitettu 13-vuotiaasta alkaen.

Seniorit

Päiväpiiri joka toinen keskiviikko klo 14. Aloituspäivä keskiviikkona 9.9.

Israel -rukousillat

- Ke 23.9. klo 18
- Ke 28.10. klo 18
- Ke 18.11. klo 18

Tulossa

- Su 27.9. klo 11 Niilo Närhi Avainmediasta.
- La 24.10. klo 15 Minun Herrani elää. Pekka Laakso, laulu ja harmonikka. Lauluryhmä Varpuset johtajanaan Pekka Laakso.
- Su. 15.11. Klo 16 Jippii-kuoro Tähtien 10-vuotisjuhlakonsertti.

Lisätietoa tilaisuuksistamme saat toimintakalenterista ja seurakuntamme nettisivuilta, sekä pastori Tommi Suonpäältä 040 5423035.

Katso kaikki tilaisuudet osoitteesta

salonhelluntaisrk.fi

Lähteen Äärellä -lehti on luettavissa myös seurakuntamme nettisivuilta.